

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 51

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 18 ianuarie 2021

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 630 din 22 septembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (4) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, ale art. 9 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale poliștilor, ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 11 alin. (7) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.....	2-4	14/69. — Ordin al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate privind modificarea și completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății publice și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.301/500/2008 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008.....	13-14
Decizia nr. 797 din 4 noiembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	5-7	ACTE ALE ORDINULUI ASISTENȚILOR MEDICALI GENERALIȘTI, MOAȘELOR ȘI ASISTENȚILOR MEDICALI DIN ROMÂNIA	
Decizia nr. 849 din 25 noiembrie 2020 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	8-12	28/2020. — Hotărâre pentru modificarea Codului de etică și deontologie al asistentului medical generalist, al moașei și al asistentului medical din România, adoptat prin Hotărârea Adunării generale naționale a Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 2/2009	14-15
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
5. — Hotărâre privind rechemarea unui consul general	13	1. — Normă pentru completarea art. 3 din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2015 privind aplicarea Standardelor internaționale de raportare financiară de către societățile de asigurare, asigurare-reasigurare și de reasigurare	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 630**

din 22 septembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (4) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, ale art. 9 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 11 alin. (7) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia nr. 1.567 din 19 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.506/99/2016, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (4) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, ale art. 9 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 11 alin. (7) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Augustin Constantin Capră, Alexandru Ștefan Manea și Daniela Andreea Istrate în cadrul recursului formulat de Inspectoratul de Poliție Județean Iași împotriva Sentinței civile nr. 840 din 17 octombrie 2016, pronunțată de Tribunalul Iași în Dosarul nr. 1.506/99/2016, având ca obiect un litigiu privind funcționarii publici.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia arată, în esență, că sintagma „*până la data intrării în aceste instituții*” din cuprinsul textelor de lege supuse controlului de constituționalitate aduce atingere principiului egalității în drepturi consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că sunt ofițeri de poliție care au absolvit Academia de Poliție „A. I. Cuza” din București, forma de învățământ „zi”. La data angajării, după absolvirea cursurilor, le-a fost acordată gradația „0”, întrucât nu le-a fost luată în calcul ca vechime în muncă perioada în care au fost studenți ai instituției militare mai sus menționate, fiind invocate textele de lege a căror neconstituționalitate solicită a fi constatată. Perioada în care o persoană are calitatea de student la instituțiile militare ori din cadrul sistemului de apărare și siguranță națională este stabilită de legiuitor ca fiind vechime în muncă prin legi speciale, așa cum sunt art. 3 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare și art. 3 din Legea nr. 446/2006.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (4) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, ale art. 9 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 11 alin. (7) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Augustin Constantin Capră, Alexandru Ștefan Manea și Daniela Andreea Istrate în Dosarul nr. 1.506/99/2016 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.285D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că este atributul exclusiv al legiuitorului să stabilească data de când intră în vigoare anumite prevederi și de la care se acordă anumite drepturi.

6. Pentru personalul bugetar, cu excepția personalului din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, acest aspect este reglementat de art. 11 alin. (2)—(5) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, pentru calculul gradațiilor acordate pentru tranșele de vechime în muncă fiind luate în considerare toate perioadele de vechime în muncă, atât cea stabilită de Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, cât și cele stabilite de alte legi specifice unor domenii de activitate. Pe de altă parte însă, prin textele legale criticate, pentru cadrele din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, legiuitorul a înțeles să excepteze această perioadă de la calculul gradațiilor ce se acordă la data încadrării în sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională. În acest mod s-a creat un tratament diferențiat, discriminatoriu pentru persoane aflate în aceeași situație. Astfel, pentru unii absolvenți ai instituțiilor de învățământ din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, care sunt angajați în alte domenii de activitate, această perioadă de vechime în muncă este luată în calcul la stabilirea unor drepturi de natură salarială (gradația), în timp ce pentru cei care activează tocmai în sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională această perioadă nu se ia în calcul.

7. Autorii excepției arată și faptul că, prin Decizia nr. 35 din 15 mai 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a confirmat interpretarea cu efecte discriminatorii a dispozițiilor de lege criticate.

8. Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal arată doar că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, fără a-și exprima opinia cu privire la temeinicia acesteia.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit actului de sesizare, următoarele dispoziții de lege: art. 11 alin. (4) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 22 iulie 1999; art. 9 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003; art. 11 alin. (5) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a

personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009; art. 11 alin. (5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010; art. 11 alin. (7) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 11 alin. (4) din Legea nr. 138/1999: *„(4) Prevederile alin. (2) se aplică și absolvenților instituțiilor militare de învățământ pentru vechimea în muncă avută până la data intrării în aceste instituții.”;*

— Art. 9 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003: *„(4) Prevederile alin. (2) se aplică și absolvenților instituțiilor de învățământ pentru formarea polițiștilor, pentru vechimea în muncă avută până la data intrării în aceste instituții.”;*

— Art. 11 alin. (5) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009: *„(5) Prevederile alin. (3) și (4) se aplică și absolvenților instituțiilor militare de învățământ pentru vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat până la data intrării în aceste instituții și, după caz, soldaților și gradaților voluntari trecuți în corpul cadrelor militare în activitate pentru vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat până la data schimbării poziției de activitate.”;*

— Art. 11 alin. (5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010: *„(5) Prevederile alin. (3) și (4) se aplică și absolvenților instituțiilor militare de învățământ pentru vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat până la data intrării în aceste instituții și, după caz, soldaților și gradaților voluntari trecuți în corpul cadrelor militare în activitate pentru vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat până la data schimbării poziției de activitate.”;*

— Art. 11 alin. (7) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017: *„(7) Prevederile alin. (5) și (6) se aplică și absolvenților instituțiilor militare de învățământ pentru vechimea în serviciu avută, respectiv pentru stagiul de cotizare realizat până la data intrării în aceste instituții și, după caz, soldaților și gradaților voluntari profesioniști în corpul cadrelor militare în activitate pentru vechimea în serviciu avută, respectiv pentru stagiul de cotizare realizat până la data schimbării poziției de activitate.”*

13. Curtea constată că dispozițiile art. 11 alin. (4) din Legea nr. 138/1999 și cele ale art. 9 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 au fost abrogate prin art. 48 alin. (1) pct. 8 și 9 din Legea-cadru nr. 330/2009. De asemenea, Curtea observă că dispozițiile art. 11 alin. (5) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 au fost abrogate prin art. 39 lit. w) din Legea-cadru nr. 284/2010, în timp ce dispozițiile art. 11 alin. (5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 au fost abrogate prin art. 44 alin. (1) pct. 9 din Legea-cadru nr. 153/2017. Având în vedere însă că instanța de judecată a reținut incidența în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții de lege, precum și cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căroră „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează să

analizeze constituționalitatea acestor texte de lege, precum și a celor ale art. 11 alin. (7) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

14. Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate conțin prevederi asemănătoare, referitoare la vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat până la data intrării în instituțiile militare de învățământ care se ia în calcul în vederea acordării gradajilor pentru vechime în muncă/serviciu. Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât exclud perioada cât au urmat studiile în aceste instituții, fapt confirmat și prin Decizia nr. 35 din 15 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 22 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Autorii excepției consideră că neconstituționalitatea dispozițiilor de lege criticate rezidă în aceea că instituie un regim juridic discriminator pentru categoriile de persoane aflate în ipoteza acestor texte de lege în raport cu alte categorii de personal plătit din fonduri publice pentru care perioada studiilor superioare este luată în considerare la stabilirea vechimii în muncă. În sprijinul acestei susțineri sunt invocate prevederile cu caracter general ale art. 11 din Legea-cadru nr. 284/2010, precum și prevederile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii.

16. Față de aceste susțineri, Curtea reține că atât dispozițiile Legii nr. 138/1999, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, ale Legii-cadru nr. 330/2009, cât și cele ale Legii-cadru nr. 284/2010

și ale Legii-cadru nr. 153/2017 au prevăzut acordarea unor gradajii în funcție de vechimea în muncă/serviciu pentru personalul plătit din fonduri publice [a se vedea, în acest sens, art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 138/1999, art. 9 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, art. 13 alin. (3) și art. 16 din Legea-cadru nr. 330/2009, art. 11 alin. (2)—(5) din Legea-cadru nr. 284/2010, art. 10 alin. (2)—(6) din Legea-cadru nr. 153/2017]. În niciun text din actele normative amintite nu se specifică însă faptul că perioada studiilor universitare reprezintă vechime în muncă sau este asimilată vechimii în muncă, așa cum, de exemplu, se precizează în mod expres în art. 49 alin. (1) Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, în vederea asimilării cursurilor de zi ale învățământului universitar cu stagiul de cotizare în sistemul public de pensii.

17. De asemenea, Curtea constată că nici dispozițiile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, nu prevăd asimilarea perioadei cât o persoană a urmat cursuri în învățământul superior ca vechime în muncă, așa cum în mod eronat susțin autorii excepției, ci doar a perioadei când munca a fost prestată în temeiul unui contract individual de muncă [art. 16 alin. (4)], precum și în perioada de probă [art. 32 alin. (3)], situații evident diferite de cele avute în vedere de autorii excepției.

18. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu instituie un tratament juridic discriminator între diferitele categorii de personal plătit din fonduri publice, astfel că susținerile referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție sunt lipsite de temei.

19. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Augustin Constantin Capră, Alexandru Ștefan Manea și Daniela Andreea Istrate în Dosarul nr. 1.506/99/2016 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 11 alin. (4) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, ale art. 9 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 11 alin. (7) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 797

din 4 noiembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ingversen Niels Arner și Ingversen Margareta în Dosarul nr. 15.419/306/2014 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă și, respectiv, de Banca Comercială Română — S.A. din București, în Dosarul nr. 8.040/176/2016 al aceleiași instanțe și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 60D/2019 și, respectiv, nr. 61D/2019.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința din data de 3 noiembrie 2020, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a dispus conexarea Dosarului nr. 61D/2019 la Dosarul nr. 60D/2019 și, în temeiul dispozițiilor art. 50 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru buna desfășurare a activității jurisdicționale, a amânat pronunțarea pentru data de 4 noiembrie 2020, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin încheierile din 28 noiembrie 2018 și 14 noiembrie 2018, pronunțate în Dosarul nr. 15.419/306/2014 și în Dosarul nr. 8.040/176/2016, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Ingversen Niels Arner și Ingversen Margareta și, respectiv, de Banca Comercială Română — S.A. din București, în cauze având ca obiect soluționarea unor recursuri.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține, în esență, că prevederile art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, contravin considerentelor cuprinse în Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, și, prin aceasta, încalcă dispozițiile art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale, respectiv prin ultraactivitatea unei norme legale declarate neconstituționale. În acest sens, se arată că prin eliminarea posibilității formulării recursurilor, în cauze aflate în curs de soluționare la data pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, în care pretențiile sunt evaluate la o sumă sub 1.000.000 lei, se încalcă prevederile constituționale referitoare la efectele deciziilor de admitere ale

Curții Constituționale, precum și principiul ierarhiei normelor de drept, dat fiind faptul că o normă constituțională [art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală] nu poate fi subordonată unei norme legale inferioare (art. 27 din Codul de procedură civilă). Se mai susține că textul constituțional prevede că deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii de la data publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I, astfel încât Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 este aplicabilă în toate procesele care nu au fost soluționate în mod definitiv până la publicarea acesteia, fără a se face distincție între procese înepute înainte sau după această dată, respectiv 20 iulie 2017.

5. Prin urmare, se susține că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost interpretate prin decizia instanței supreme, împiedică formularea recursului, prin neaplicarea în speță a Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, deși sintagma „*în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*” nu mai există în dreptul pozitiv, printr-o ultraactivare a legii declarate neconstituționale.

6. Se mai arată că textul de lege criticat contravine prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) coroborat cu art. 1 alin. (5) din Constituție, fiind încălcat principiul ierarhiei normelor de drept. Astfel, se arată că, atunci când există un conflict între o normă de drept constituțional și una de drept procesual civil, prevalează cea dintâi, în acord cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

7. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă** apreciază că în sistemul actualului Cod de procedură civilă a fost adoptată o concepție nouă, care se îndepărtează de la cea anterioară (bazată, fără distincții, pe aplicarea imediată și generală a legii noi), tocmai pentru a se ține seamă, deopotrivă, de exigențele principiului preeminenței dreptului și securității juridice, precum și de principiul respectării drepturilor și situațiilor legalmente dobândite, al respectării așteptărilor legitime, al egalității în fața legii. Se apreciază că, potrivit dezlegării menționate, prin stabilirea datei sesizării instanței, ca moment procesual de care legea leagă stabilirea regimului căilor de atac cărora le este supusă hotărârea judecătorească [conform art. 27 și art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă și art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013], au fost aduse la îndeplinire de către instanța supremă prerogativele constituționale înscrise în art. 126 alin. (3) din Constituție, în acord cu principiul constituțional al neretroactivității legii și cu principiile care guvernează desfășurarea procesului civil.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierilor de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 27 — *Legea aplicabilă hotărârilor* din Codul de procedură civilă. În ceea ce privește stabilirea obiectului excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat cu valoare de principiu că, în exercitarea controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional trebuie să țină cont de voința reală a părții care a ridicat excepția de neconstituționalitate (în acest sens, Decizia nr. 775 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.006 din 18 decembrie 2006; Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012; Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017). De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, determinarea obiectului excepției de neconstituționalitate este o operațiune care, pe lângă existența unor condiționări formale inerente ce incumbă în sarcina autorului acesteia, poate necesita și o apreciere obiectivă a Curții Constituționale, având în vedere finalitatea urmărită de autor prin ridicarea excepției. O atare concepție se impune tocmai datorită caracterului concret al controlului de constituționalitate exercitat pe cale de excepție (Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, precitată). În prezenta cauză, analizând motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, potrivit căroră: „*Hotărârile rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul.*”

12. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5), privind principiul legalității, ale art. 16 alin. (1), privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1) și (2), referitoare la accesul liber la justiție, și ale art. 147 alin. (1) și (4), referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2019, a constatat că aceste prevederi legale, în interpretarea dată de instanța supremă, sunt neconstituționale.

14. Prin această decizie, paragrafele 66—78, Curtea a reținut că, potrivit interpretării date de instanța supremă prin intermediul hotărârii prealabile, deși dispoziția legală care suprima în mod expres calea de atac a recursului în privința hotărârilor judecătorești pronunțate în cererile evaluabile în bani de până la 1.000.000 lei inclusiv a fost constatată neconstituțională, aceasta continua să fie aplicabilă tuturor litigiilor în curs, înregistrate pe rolul instanțelor anterior datei publicării deciziei de constatare a neconstituționalității. Curtea a reținut că o asemenea soluție interpretativă are semnificația prelungirii, în timp, a efectelor unei norme constatate neconstituționale, cu consecința aplicării acesteia în cadrul proceselor în curs, ceea ce conduce la încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, care consacră efectul imediat și general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

15. Curtea a mai reținut că aceste prevederi constituționale, coroborate cu cele cuprinse în art. 147 alin. (1) din Legea fundamentală, instituie o regulă de aplicare în timp a normelor legale constatate neconstituționale, regulă care se aplică în mod prioritar, dată fiind forța juridică superioară a normei constituționale, în raport cu normele generale de drept tranzitoriu, cuprinse în acte normative cu forță juridică inferioară (în speță, Codul de procedură civilă), în acord cu principiul supremației Legii fundamentale, cuprins în art. 1 alin. (5) din Constituție.

16. Totodată, Curtea a mai reținut că interpretarea dată de către instanța supremă prevederilor art. 27 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, este contrară și jurisprudenței Curții Constituționale referitoare la efectele de ordin constituțional ale deciziilor sale. Prin urmare, Curtea a reținut că incidența efectelor Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 și în cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării acesteia — cauze *pendinte*, în care respectivele dispoziții sunt aplicabile, este în acord cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, dispoziții constituționale pe care se întemeiază expresia obligativității *erga omnes* a interpretării și soluției pronunțate de instanța de contencios constituțional, care implică obligația constituțională a tuturor autorităților de a aplica întocmai deciziile Curții, la situațiile concrete în care normele constatate neconstituționale au incidență (a se vedea și Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016).

17. Invocând jurisprudența sa anterioară, respectiv Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 61, Curtea a reținut că art. 147 din Constituție este, în privința normelor procedurale, de imediată aplicare, având caracter sancționatoriu. Astfel, în interpretarea acestui text constituțional, raportat la normele de procedură civilă, Curtea a constatat că acesta se aplică atât situațiilor *pendinte*, cât și celor ce se vor naște în viitor, sfera de aplicare a art. 147 alin. (4) din Constituție neputând fi condiționată de faptul că procesul civil a fost pornit anterior sau ulterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017. Curtea a mai reținut că, prin interpretarea dată normei legale criticate de către instanța supremă, prin hotărârea prealabilă pronunțată, contrar celor statuate printr-o decizie a Curții Constituționale, Înalta Curte a procedat într-un mod contrar comportamentului constituțional loial de care aceasta trebuie să dea dovadă față de jurisprudența instanței constituționale, a cărei respectare constituie una dintre valorile care caracterizează statul de drept (a se vedea Decizia nr. 581 din 20 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 737 din 22 septembrie 2016, paragraful 50). De aceea, interpretarea dată de instanța supremă textelor de lege criticate, care este în mod expres contrară considerentului nr. 32 al Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, referitoare la efectele deciziei de constatare a neconstituționalității, contravine efectelor de ordin constituțional ale deciziilor Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme legale, iar o înlăturare a acestor efecte, în cauzele deduse soluționării instanțelor de judecată, echivalează cu nerespectarea principiului constituțional al valorii obligatorii și opozabilității *erga omnes* a deciziilor Curții Constituționale, consacrat de art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală.

18. De asemenea, Curtea a mai reținut că, având în vedere că decizia de constatare a neconstituționalității face parte, de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, din ordinea juridică normativă, realizarea de către Înalta Curte de

Casație și Justiție a unui control de constituționalitate implicit al efectelor acestei decizii, prin raportare la alte norme constituționale incidente, în speță principiul neretroactivității legii civile, echivalează cu încălcarea competenței specifice exclusive a instanței de contencios constituțional, reglementată în art. 146 din Legea fundamentală. În acest sens, așa cum s-a reținut în jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009), „în exercitarea atribuției prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României și nu are competența constituțională să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate al acestora.”

19. În concluzie, Curtea a reținut că, în ceea ce privește efectele constatării ca neconstituțională a unei soluții legislative cuprinse într-o normă de procedură, respectiv sintagma „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, nu devin incidente prevederile art. 27 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Hotărârile rămân supuse căilor de atac (...) prevăzute de legea sub care a început procesul*”, dat fiind faptul că, așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, anterior citată, paragraful 63, neconstituționalitatea este o sancțiune de drept constituțional care se aplică imediat situațiilor pendinte. Astfel, nu se poate ajunge la concluzia că decizia Curții s-ar aplica numai proceselor pornite după publicarea sa, caz în care, în mod evident, hotărârea susceptibilă a fi recurată este pronunțată după publicarea deciziei. Prevederile art. 27 din Codul de procedură civilă constituie o normă de procedură de natură legală și nu pot restrânge sfera de aplicare a art. 147 alin. (4) din Constituție. Acceptarea unei asemenea teze ar echivala cu prevalența unei norme legale față de una de rang constituțional și s-ar înfrânge în mod indirect efectul imediat și general obligatoriu al deciziei Curții Constituționale. Or, într-un stat de drept, toate autoritățile publice, atât în aplicarea, cât și în interpretarea normelor infraconstituționale, trebuie să respecte deciziile Curții Constituționale, din moment ce acestea materializează și explicităază exigențele Constituției.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Ingversen Niels Arner și Ingversen Margareta în Dosarul nr. 15.419/306/2014 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă și, respectiv, de Banca Comercială Română — S.A. din București în Dosarul nr. 8.040/176/2016 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 4 noiembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

20. Prin aceeași decizie, paragrafele 80—87, Curtea a reținut și încălcarea 147 alin. (4) raportat la art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituție, referitoare la principiile egalității în drepturi și accesului liber la justiție. În acest sens, Curtea a reținut că negarea dreptului la exercitarea căii de atac a recursului, prin inaplicabilitatea dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, în configurația dată prin constatarea neconstituționalității sintagmei „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, pentru o anumită categorie de justițiabili, în funcție de data începerii procesului, este de natură să blocheze, în funcție de valoarea pretenției deduse judecării, accesul la calea de atac a recursului, punând *ab initio* cetățenii într-o situație diferită, fără a avea o justificare obiectivă și rezonabilă (a se vedea paragraful 28 din Decizia nr. 369 din 30 mai 2017).

21. În concluzie, în prezenta cauză, față de datele invocării prezentelor excepții de neconstituționalitate, respectiv 28 noiembrie 2018 și 14 noiembrie 2018, care sunt anterioare pronunțării Deciziei nr. 874 din 18 decembrie 2018, și având în vedere soluția de admitere pronunțată de Curtea Constituțională prin această decizie, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

22. Sub acest aspect, Curtea mai reține faptul că, de principiu, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este respinsă ca devenită inadmisibilă, decizia anterioară de constatare a neconstituționalității poate reprezenta motiv de revizuire conform art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 301 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iulie 2014, paragraful 20, Decizia nr. 497 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 18 noiembrie 2014, paragraful 32, sau Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, precitată).

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 849

din 25 noiembrie 2020

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, obiecție formulată de un număr de 70 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 2/6.461 din 16 octombrie 2020, secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată cu nr. 6.375 din 16 octombrie 2020 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.795A/2020.

3. În motivarea criticii de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 138 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 111 alin. (1) din Constituție, autorii obiecției de neconstituționalitate arată că „prin stabilirea unor sporuri care în prezent nu sunt reglementate prin legea salarizării unitare, Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, Parlamentul procedează la modificarea implicită a Legii nr. 5/2020, Legea bugetului de stat pentru anul 2020, deoarece sunt evidente implicațiile bugetare ale adaosurilor salariale reglementate prin dispozițiile de completare adoptate de Camera decizională, Camera Deputaților. În contra dispozițiilor constituționale și jurisprudenței Curții, legiuitorul a ales să adopte legea fără consultarea Guvernului cu privire la impactul reglementării asupra Legii bugetului de stat pentru anul 2020 nr. 5/2020, cu modificările și completările ulterioare, nesolicitând fișa financiară obligatorie”. Autorii sesizării argumentează criticile formulate prin aceea că, în urma consultării fișei actului normativ înscrise pe pagina de internet a Camerei Deputaților, nu rezultă existența „unei adrese din partea conducerii Camerei Deputaților ori a conducerii comisiilor sesizate cu întocmirea raportului pentru propunerea legislativă PL-x nr. 428/2018 la Camera Deputaților”. Astfel, Parlamentul, prin Camera decizională, a încălcat dispozițiile art. 111 alin. (1) teza a doua și ale art. 138 alin. (5) din Constituție. În această situație, în raport cu argumentele invocate mai sus și în consonanță cu deciziile Curții Constituționale (Decizia nr. 331 din 21 mai 2019), autorii sesizării solicită constatarea neconstituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice (PL-x nr. 428/2018), în ansamblul său.

4. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

5. Președintele Camerei Deputaților a transmis cu Adresa nr. 2/6.973 din 9 noiembrie 2020, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.040 din 10 noiembrie 2020, punctul său

de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate, prin care arată că aceasta este neîntemeiată.

6. Cu privire la principiul bicameralismului, președintele Camerei Deputaților arată că nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 61 alin. (2) din Constituție, întrucât, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale (spre exemplu, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012), stabilind limitele acestui principiu, Curtea a apreciat că nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate. Este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor.

7. Referitor la critica potrivit căreia există o diferență majoră de conținut juridic și o configurație de structură diferită a celor două forme ale legii, prin forma adoptată de Camera decizională eliminându-se practic prima Cameră din procesul legislativ, arată că este eronată, deoarece „obiectul inițiativei s-a păstrat, a fost dezbătut, iar amendamentul care a făcut obiectul inițiativei se regăsește în forma finală a raportului. Ceea ce se presupune a fi «diferențe majore» de conținut nu sunt decât corelări cu actele în vigoare, precum și o serie de clarificări privind aplicarea sporurilor și/sau majorărilor de salarii ca urmare a apariției unor acte normative al căror conținut a condus, în timpul aplicării etapizate a Legii nr. 153/2017, la noi diferențe salariale”.

8. În ceea ce privește susținerea autorilor sesizării, conform căreia „după discutarea și adoptarea acestora în Camera Deputaților, procedura obligatorie era aceea de a fi sesizat Senatul [...] deoarece se observă existența unui conținut juridic diferit în raport cu varianta Senatului, un exemplu în acest sens fiind amendamentul admis la alin. (2) și alin. (3) ale art. 12 din lege prin care a fost înființat un registru unic privind circulația și destinația terenurilor agricole situate în extravilan, prin care se modifică competența, organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale”, președintele Camerei Deputaților face precizarea că „acest amendament [...] nu există nici în forma inițiatorului, nici în forma transmisă de Senat către Camera Deputaților și, în niciun caz, nu se regăsește în raportul comisiei sesizate în fond, implicit nici în forma finală a legii, acest lucru fiind ușor de verificat pe pagina proiectului aflat în discuție. Într-o astfel de situație, se putea constata cu ușurință faptul că legea adoptată de Camera decizională s-a îndepărtat de la scopul inițial, având în vedere că obiectul de reglementare viza modificarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, iar prin amendarea de către Camera decizională se aduceau modificări referitoare la organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale”.

9. Cu privire la încălcarea prevederilor art. 111 și ale art. 138 alin. (5) din Constituție, președintele Camerei Deputaților consideră că nici această critică nu poate fi reținută, întrucât, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, nu deputatul sau senatorul trebuie să întocmească fișa financiară, ci Guvernul. Netransmiterea fișei financiare în termenul legal de către autoritatea publică căreia îi incumbă obligația de a întocmi acest

document nu poate constitui un impediment în continuarea procedurii de legiferare. Raporturile dintre cele două autorități sunt guvernate de dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție, care fac o partajare a atribuțiilor, respectiv o colaborare a celor două puteri, legislativă și executivă: una proiectează, cealaltă aprobă/adoptă. Curtea, prin deciziile sale, a subliniat importanța, pentru buna funcționare a statului de drept, a colaborării dintre puterile statului, care ar trebui să se manifeste în spiritul normelor de loialitate constituțională, comportamentul loial fiind o prelungire a principiului separației și echilibrului puterilor în stat. Or, în virtutea rolului conferit de Constituție, Parlamentul nu a făcut nimic altceva decât să legifereze. Chiar dacă Guvernul este cel care elaborează proiectul bugetului de stat, nu înseamnă că Parlamentul nu poate adopta inițiative legislative care să determine Guvernul să inițieze un proiect de lege/ordonanță de urgență de modificare a bugetului în curs sau inițierea proiectului de buget pentru anul următor adoptării legii ce impune cheltuieli bugetare, cu luarea în considerare a acestor inițiative legislative. Acoperirea resurselor financiare este o problemă exclusiv de oportunitate politică. Dacă Guvernul nu are resurse financiare suficiente, poate să propună modificările necesare pentru asigurarea lor, în virtutea dreptului său de inițiativă legislativă (a se vedea Decizia nr. 47 din 15 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 28 septembrie 1993, Decizia nr. 64 din 16 noiembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 28 decembrie 1993, sau Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 2 martie 2016, paragraful 56).

10. Președintele Camerei Deputaților arată că planul financiar al statului este elaborat pe baza legilor aflate în fondul activ al legislației, legi care stabilesc atât veniturile, cât și cheltuielile statului. Desigur, între Parlament și Guvern trebuie să existe o relație de cooperare loială, astfel încât nici primul să nu pună în pericol finanțele statului prin adoptarea unor măsuri imprudente de diminuare a veniturilor statului sau de creștere a cheltuielilor acestuia și nici cel de-al doilea să nu se transforme într-un controlor al politicii legislative a Parlamentului. Faptul că o măsură legislativă ce implică cheltuieli bugetare nu a fost luată în calcul la adoptarea bugetului nu scutește Guvernul de obligația sa de a pune în executare; mai mult, adoptarea legii bugetului nu echivalează cu lipsa competenței Parlamentului ca pe anul în curs să adopte o lege care are implicații bugetare. Prin urmare, nu se poate reține încălcarea Constituției pentru simplul fapt că Parlamentul și-a exercitat rolul prevăzut de art. 61 alin. (1) din Constituție.

11. **Guvernul** a transmis cu Adresa nr. 5/5.479/2020, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.517 din 23 noiembrie 2020, punctul său de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate. Cu privire la critica referitoare la încălcarea principiului bicameralismului, invocând jurisprudența constantă a Curții Constituționale, Guvernul susține că, direct în etapa decizională a procesului legislativ, intenția de reglementare a inițiatorului și forma adoptată de Senat au fost modificate substanțial de Camera Deputaților, fapt ce determină încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 61 alin. (2). Față de susținerea autorilor sesizării potrivit căreia legea a fost adoptată fără consultarea Guvernului având în vedere impactul bugetar al majorărilor salariale propuse, cu efecte asupra legii bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020, menționează că impactul bugetar asupra legii bugetului de stat are în vedere doar majorările salariale pentru luna decembrie 2020, începând cu luna ianuarie 2021, la elaborarea noului buget de stat pentru anul 2021, Guvernul având obligația de a ține seama de legile cu impact bugetar adoptate de Parlament. Având în vedere că informările și documentele ce pot fi solicitate conform art. 111 alin. (1) din Constituție sunt esențiale pentru ca parlamentarii să își exercite în cunoștință de cauză atribuțiile care le revin în exercitarea funcției legislative, textul constituțional a prevăzut ca, în cazul inițiativelor legislative care implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau ale bugetului asigurărilor sociale de stat, solicitarea de informații să

fie obligatorie. Acest principiu este în strânsă legătură cu prevederile art. 138 din Constituție referitoare la bugetul public național. Solicitarea obligatorie de informații Guvernului în asemenea cazuri își găsește argumentarea în coroborarea prevederilor alin. (2) și (5) ale art. 138. Față de cele constatate și având în vedere jurisprudența Curții Constituționale dezvoltată cu privire la interpretarea dispozițiilor constituționale menționate, Guvernul apreciază că legea poate aduce atingere dispozițiilor cuprinse în art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5) din Constituție, în situația în care a lipsit fișa financiară la momentul adoptării legii sau dacă nu a fost solicitată informarea Guvernului.

12. **Președintele Senatului** nu a comunicat punctul său de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

13. Actul de sesizare are ca **obiect al criticilor de neconstituționalitate** dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în ansamblul său.

14. Autorii sesizării susțin că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 61 alin. (2), ale art. 111 alin. (1) și ale art. 138 alin. (5) din Constituție.

15. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea menționată, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea în acest sens Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70, sau Decizia nr. 385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragraful 32).

16. Referitor la *titularul dreptului de sesizare*, prezenta obiecție de neconstituționalitate a fost formulată de un număr de 70 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, au dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, fiind, așadar, îndeplinită această primă condiție de admisibilitate. Cu privire la *termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional* și la *obiectul controlului de constituționalitate*, Curtea constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice a fost adoptată, în procedură ordinară, de Camera Deputaților, Camera decizională, în data de 14 octombrie 2020, a fost depusă, în aceeași zi, la secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii și apoi trimisă spre promulgare, în data de 19 octombrie 2020. Prezenta sesizare a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 16 octombrie 2020. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de 5 zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 și că legea nu a fost promulgată de Președintele României, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării celor două condiții.

17. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării astfel formulate, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

18. La data de 5 februarie 2018, un număr de 3 senatori au inițiat o propunere legislativă pentru completarea art. 33 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. În expunerea de motive întocmită s-a arătat că „întrucât o serie de alte acte normative pun instituțiile din sistemul național de securitate națională în imposibilitatea faptică de a proceda la aplicarea dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, este necesară modificarea și completarea art. 33 din Legea-cadru nr. 153/2017 în scopul amendării prevederilor legale de exceptare de la afișarea publică a listei tuturor funcțiilor din categoria personalului plătit din fonduri publice din cadrul Serviciului Român de Informații, precum și a datelor privind drepturile salariale sau bănești acordate, aferente acestor funcții”.

19. Propunerea legislativă a fost depusă la **Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, care, în data de 5 iulie 2018, a adoptat legea, cu un articol unic:** „La articolul 33 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (5), cu următorul cuprins:

«(5) Prevederile alin. (1)—(4) nu se aplică instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională.»”

20. După adoptarea de către Senat, la data de 3 septembrie 2018, propunerea legislativă a fost înregistrată la Camera decizională, Camera Deputaților, fiind trimisă pentru raport la Comisia pentru muncă și protecție socială. După primirea raportului prin care se propunea respingerea legii, propunerea legislativă a fost înscrisă pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților din data de 29 octombrie 2018, plenul dispunând retrimiteria acesteia la comisia de fond în vederea întocmirii unui raport suplimentar.

21. La data de 6 ianuarie 2020, Guvernul adoptă Ordonanța de urgență nr. 1/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 9 ianuarie 2020, care la art. V prevede că Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice se modifică și se completează după cum urmează: „1. La articolul 33, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins: «(5) Prevederile alin. (1)—(4) nu se aplică instituțiilor de apărare, ordine publică și siguranță națională.»” Cu alte cuvinte, Guvernul preia soluția legislativă aflată în procedura parlamentară și o adoptă prin ordonanță de urgență.

22. La data de 12 octombrie 2020, Comisia pentru muncă și protecție socială a Camerei Deputaților a transmis raportul de înlocuire favorabil, conținând un număr de 11 amendamente, iar în data de 14 octombrie 2020, propunerea legislativă a fost dezbătută și adoptată de plenul Camerei Deputaților, cu amendamentele propuse prin raport. Legea finală a dobândit un nou titlu — „Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice”, ce conține art. I, care cuprinde 11 puncte, și art. II, și care modifică, pe lângă art. 33, o serie de dispoziții referitoare la salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, prevăzută în anexele nr. I — *Familia ocupațională de funcții bugetare „Învățământ”* (majorări salariale cu privire la vicepreședintele de uniune, vicarul administrativ patriarhal, vicarul general, secretarul general, consilierul patriarhal, prim-rabinul, secretarul Cancelariei patriarhale, consilierul eparhial, secretarul eparhial, inspectorul eparhial, exarh, protopop, preot, diacon, pastor, vestitor, imam, rabin, cantor, oficianul de cult) și nr. VIII — *Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”* (majorare a salariului de bază de 15% pentru funcționarii publici din cadrul aparatului

Ministerului Finanțelor Publice, Ministerului Muncii și Protecției Sociale, Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației, Ministerului Fondurilor Europene, Ministerului Sănătății, Ministerului Educației și Cercetării, Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și din instituțiile aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora, funcționarii publici din cadrul aparatului Ministerului Justiției, aparatului Administrației Prezidențiale, Secretariatului General al Guvernului, precum și funcționarii publici parlamentari din serviciile Parlamentului; majorare a salariului de bază de 15% pentru personalul contractual din cadrul aparatului Ministerului Finanțelor Publice, Ministerului Muncii și Protecției Sociale, Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației, Ministerului Fondurilor Europene, Ministerului Sănătății, Ministerului Educației și Cercetării, Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și din instituțiile aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora, din cadrul aparatului Ministerului Justiției, din serviciile Parlamentului, din cadrul aparatului Administrației Prezidențiale, Secretariatului General al Guvernului și serviciilor Parlamentului). De asemenea, legea prevede dispoziții referitoare la plafonarea sumei sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, și la cumulul majorărilor nou-reglementate.

23. Examinând criticile de neconstituționalitate extrinsecă formulate prin raportare la dispozițiile constituționale cuprinse în **art. 61 alin. (2)**, deși autorii sesizării invocă și argumente care nu au legătură cu actul normativ pe care îl deduc controlului de constituționalitate (în sesizare se face trimitere în mod eronat la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului), Curtea constată că, din derularea procedurii legislative vizând Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, rezultă că în Camera decizională, după parcurgerea procedurii de avizare, prin intermediul unor amendamente propuse de membrii Comisiei pentru muncă și protecție socială, sesizate în fond, și însușite de plenul Camerei Deputaților cu ocazia dezbaterii propunerii legislative, au fost introduse dispoziții noi privind creșteri salariale pentru mai multe categorii profesionale.

24. Așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, „potrivit art. 61 din Constituția României, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, iar structura sa este bicamerală, fiind alcătuit din Camera Deputaților și Senat. Principiul bicameralismului, astfel consacrat, se reflectă însă nu numai în dualismul instituțional în cadrul Parlamentului, ci și în cel funcțional, deoarece art. 75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit cărora fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie de Cameră decizională. Totodată, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră. Art. 75 din Legea fundamentală a introdus, după revizuirea și republicarea acesteia în octombrie 2003, soluția obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră, de reflecție, a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților, tocmai pentru a nu exclude o Cameră sau alta din mecanismul legiferării”.

25. De asemenea, dezbateră parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008). Stabilind limitele principiului bicameralismului, prin Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Curtea a observat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect „deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate [...] în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge”. Sub aceste aspecte, „este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor; prin urmare, lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional și cu acordarea unui rol preponderent Camerei de reflecție în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor. Într-o atare situație, Camera de reflecție ar elimina posibilitatea Camerei decizionale de a conlucra la elaborarea actelor normative, aceasta din urmă putându-și doar exprima prin vot poziția cu privire la propunerea sau proiectul de lege deja adoptat de Camera de reflecție, ceea ce este de neconceput”. În consecință, Curtea a reținut că art. 75 alin. (3) din Constituție, atunci când folosește sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Însă, în acest caz, Camera decizională nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator (Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016).

26. Pe cale jurisprudențială (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, precitată, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, sau Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011), Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ.

27. Din analiza comparativă a conținutului normativ al actelor adoptate în prima Cameră sesizată (Senatul), respectiv în Camera decizională (Camera Deputaților), Curtea observă că, pe de o parte, prima Cameră sesizată adoptă propunerea legislativă intitulată „Lege pentru completarea articolului 33 din

Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice”, având un articol unic prin care se introduce un alineat nou în cadrul art. 33 din Legea-cadru nr. 153/2017, iar, pe de altă parte, Camera decizională schimbă titlul legii — „*Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice*” și aduce completări în 11 puncte în cadrul art. I, modificând două articole ale Legii-cadru nr. 153/2017, respectiv art. 25 (pct. 1) și art. 33 (pct. 2), precum și două anexe ale legii, respectiv anexa nr. I (pct. 3—5) și anexa nr. VIII (pct. 6—11), iar prin art. II dispune recalcularea salariile de bază începând cu luna decembrie a anului 2020 prin raportare la salariul de bază majorat potrivit prezentei legi.

28. Curtea constată, astfel, că **legea, în redactarea pe care a adoptat-o Camera Deputaților, se îndepărtează în mod substanțial atât de textul adoptat în Senat, cât și de obiectivele urmărite de inițiativa legislativă**. Prin modificările aduse, Camera Deputaților reglementează cu privire la dispoziții care nu au fost niciodată și în nicio formă în dezbateră Senatului, ca prima Cameră sesizată. Curtea observă că aceste modificări sunt semnificative, de substanță, vizând majorări salariale pentru mai multe categorii profesionale. **Legea adoptată de Camera Deputaților modifică obiectul de reglementare al legii și schimbă configurația actului normativ**. Pornind de la premisa că legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, Curtea statuează că autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră. Or, din examinarea dispozițiilor deduse controlului de constituționalitate, Curtea constată că majoritatea covârșitoare a soluțiilor adoptate de Camera decizională nu a făcut obiectul inițiativei legislative și nu a fost dezbătută în prima Cameră sesizată. Cu alte cuvinte, Camera Deputaților, adoptând Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, a sustras dezbaterii și adoptării primei Camere sesizate modificări care vizau aspecte esențiale în structura și filosofia legii, contrar art. 61 din Constituție. De asemenea, Curtea mai constată că legea adoptată de Camera Deputaților se îndepărtează de la scopul avut în vedere de inițiatorii săi, și anume exceptare de la afișarea publică a listei funcțiilor din categoria personalului plătit din fonduri publice din cadrul Serviciului Român de Informații, precum și a datelor privind drepturile salariale sau bănești acordate, aferente acestor funcții.

29. Pentru toate aceste argumente, **Curtea reține că legea a fost adoptată de Camera Deputaților cu încălcarea principiului bicameralismului**, întrucât, pe de o parte, relevă existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, se abate de la obiectivul urmărit de inițiatorii propunerii legislative și respectat de prima Cameră sesizată. Așadar, Curtea constată că Parlamentul nu a respectat procedura constituțională și regulamentul de adoptare a Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, **fapt ce determină neconstituționalitatea acesteia, în integralitatea sa, prin raportare la dispozițiile art. 61 alin. (2) din Legea fundamentală**.

30. Examinând criticile de neconstituționalitate extrinsecă formulate prin raportare la dispozițiile constituționale cuprinse în **art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5)**, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 111 alin. (1) teza a doua din Constituție, „în cazul în care o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau a bugetului asigurărilor sociale de stat, solicitarea informării este obligatorie”, iar art. 138 alin. (5) prevede expres că „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare”. Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 111 alin. (1) prima teză din Constituție, „Guvernul și celelalte organe ale administrației publice, în cadrul controlului parlamentar al activității lor, sunt obligate să prezinte informațiile și documentele cerute de

Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora". Textul constituțional stabilește, pe de o parte, obligația Guvernului și a celorlalte organe ale administrației publice de a prezenta informațiile și documentele necesare actului legiferării și, pe de altă parte, modalitatea de obținere a acestor informații, respectiv la cererea Camerei Deputaților, a Senatului sau a comisiilor parlamentare, prin intermediul președinților acestora. Din aceste dispoziții rezultă că legiuitorul constituant a dorit să consacre garanția constituțională a colaborării dintre Parlament și Guvern în procesul de legiferare, instituind obligații reciproce în sarcina celor două autorități publice (a se vedea Decizia nr. 515 din 24 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.195 din 14 decembrie 2004). Curtea a mai reținut că în cadrul raporturilor constituționale dintre Parlament și Guvern este obligatorie solicitarea unei informări atunci când inițiativa legislativă afectează prevederile bugetului de stat. Această obligație a Parlamentului este în consonanță cu dispozițiile constituționale ale art. 138 alin. (2) care prevăd că Guvernul are competența exclusivă de a elabora proiectul bugetului de stat și de a-l supune spre aprobare Parlamentului. În temeiul acestei competențe, Parlamentul nu poate prestabilii modificarea cheltuielilor bugetare fără să ceară Guvernului o informare în acest sens. Dat fiind caracterul imperativ al obligației de a cere informarea menționată, rezultă că nerespectarea acesteia are drept consecință neconstituționalitatea legii adoptate (Decizia nr. 1.056 din 14 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 23 noiembrie 2007).

31. Așa cum a precizat Curtea prin Decizia nr. 58 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 13 martie 2020, dând expresie prevederilor constituționale ale art. 111, Regulamentul Camerei Deputaților, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 28 iunie 2016, stabilește, în art. 92 alin. (6) că, „*Dacă în cursul dezbaterii, în comisia sesizată în fond apar amendamente care impun modificarea prevederilor bugetului de stat sau ale bugetului asigurărilor sociale de stat, președintele comisiei va solicita în mod obligatoriu o informare din partea Guvernului, în condițiile art. 111 din Constituția României, republicată, într-un termen care să se încadreze în termenul de predare a raportului*”.

32. Raportând cele anterior menționate la datele din prezenta cauza, Curtea reține că inițiativa legislativă nu a fost însoțită de dovada că această informare a fost solicitată, pe parcursul derulării procedurii, de către **președintele comisiei sesizate în fond** (Comisia pentru muncă și protecție socială din cadrul Camerei Deputaților) în fața căreia au fost admise amendamente care impun modificarea prevederilor bugetului de stat. Referitor la modificările operate pe parcursul procedurii legislative, sunt incidente considerentele Deciziei nr. 764 din

35. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 70 de deputați aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal și constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 noiembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 7 februarie 2017, în care Curtea a statuat că „introducerea unor dispoziții care privesc salarizarea personalului bugetar, practic, direct la dezbaterile finale a proiectului de lege, după adoptarea proiectului de lege în prima Cameră sesizată, după parcurgerea procedurii de avizare, fără o informare a Parlamentului de către Guvern, eludează cadrul constituțional stabilit pentru întocmirea bugetului public, sens în care Guvernul a invocat în sesizarea sa prevederile constituționale înscrise în art. 111, referitoare la informarea Parlamentului, și în art. 138 alin. (5), potrivit cărora nicio cheltuială bugetară să nu fie aprobată fără stabilirea sursei de finanțare”. Curtea Constituțională a stabilit, de exemplu, prin Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 2 martie 2016, paragraful 59, sau Decizia nr. 593 din 14 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 4 noiembrie 2016, paragraful 30, că „în lipsa unei fișe financiare reactualizate la momentul adoptării legii conform art. 15 alin. (3) din Legea nr. 500/2002, [...] și în lipsa unui dialog real între Guvern și Parlament [...], nu se poate trage decât concluzia că la adoptarea legii s-a avut în vedere o sursă de finanțare incertă, generală și lipsită de un caracter obiectiv și efectiv, nefiind așadar reală”.

33. În concluzie, **întrucât cheltuielile preconizate prin textele de lege criticate grevează asupra bugetului de stat, adoptarea lor ar fi fost posibilă doar după solicitarea informării Parlamentului de către Guvern și după stabilirea sursei de finanțare în condițiile Legii fundamentale**. Neîndeplinirea obligației președintelui Comisiei pentru muncă și protecție socială de solicitare a informării din partea Guvernului, potrivit prevederilor art. 111 alin. (1) din Constituție, precum și inexistența unei fișe financiare întocmite de către această din urmă instituție, conform art. 15 alin. (2) din Legea nr. 500/2002, conduc la concluzia că între Parlament și Guvern nu a existat un dialog real cu prilejul adoptării Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, iar **Camera decizională a decis asupra majorării unor cheltuieli bugetare întemeindu-se pe o sursă de finanțare incertă, generală și lipsită de un caracter obiectiv și efectiv**.

34. Față de cele constatate și având în vedere jurisprudența constantă a Curții Constituționale dezvoltată cu privire la interpretarea art. 111 alin. (1) teza a doua și a art. 138 alin. (5) din Constituție, Curtea apreciază că se impune admiterea obiecției de neconstituționalitate și constatarea neconstituționalității legii criticate, în ansamblul ei (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 331 din 21 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 18 iunie 2019, paragraful 53).

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE**
privind rechemarea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Domnul Gheorghe Dimitrescu se recheamă din calitatea de consul general, șef al Consulatului General al României la Bonn, Republica Federală Germania.

Art. 2. — Domnul Gheorghe Dimitrescu își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Bogdan Lucian Aurescu

București, 15 ianuarie 2021.
Nr. 5.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 14 din 14 ianuarie 2021

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Nr. 69 din 14 ianuarie 2021

ORDIN

privind modificarea și completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății publice și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.301/500/2008 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008

Văzând Referatul de aprobare nr. V.V.V. 290 din 14.01.2021 al Direcției generale asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății și nr. D.G. 141 din 14.01.2021 al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

având în vedere dispozițiile art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare art. 4 alin. (5) pct. 11 din Legea nr. 134/2019 privind reorganizarea Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, precum și pentru modificarea unor acte normative,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății publice și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.301/500/2008 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în

sistemul de asigurări sociale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 și 531 bis din 15 iulie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează conform anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Vlad Vasile Voiculescu

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Adela Cojan

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ORDINULUI ASISTENȚILOR MEDICALI GENERALIȘTI, MOAȘELOR ȘI ASISTENȚILOR MEDICALI DIN ROMÂNIA

ORDINUL ASISTENȚILOR MEDICALI GENERALIȘTI, MOAȘELOR ȘI ASISTENȚILOR MEDICALI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Codului de etică și deontologie al asistentului medical generalist, al moașei și al asistentului medical din România, adoptat prin Hotărârea Adunării generale naționale a Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 2/2009

În temeiul art. 53 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 144/2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 53/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, întrunit în ședința din data de 17.12.2020, emite următoarea hotărâre:

Art. I. — Codul de etică și deontologie al asistentului medical generalist, al moașei și al asistentului medical din România, adoptat prin Hotărârea Adunării generale naționale a Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 2/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 12 august 2009, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Asistentul medical generalist, moașa și asistentul medical își exercită profesia fără a aduce atingere onoarei acesteia și cu respectarea demnității și moralității individuale și profesionale.”

2. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Asistentul medical generalist, moașa și asistentul medical vor fi ghidați în conduita profesională de următoarele valori esențiale ale profesiei: profesionalismul, cooperarea și empatia.

(2) *Profesionalismul* este definit prin deținerea și exercitarea cunoștințelor și competențelor necesare realizării unui act de

îngrijire de înaltă calitate, cu respectarea principiilor eticii și deontologiei profesionale. De asemenea, profesionalismul presupune ca asistenții medicali și moașele să fie capabili să acorde îngrijiri de calitate, adaptate nevoilor de sănătate ale membrilor societății, indiferent de vârstă, poziție socială, gen, orientare politică, religioasă sau sexuală, grad de invaliditate sau alte criterii de diferențiere, contribuind astfel la creșterea nivelului de sănătate a populației, la promovarea și adoptarea unui stil sănătos de viață.

(3) *Cooperarea* presupune stabilirea unor relații cu toate persoanele implicate — membri ai echipei medicale, pacienți, familiile acestora — bazate pe o comunicare reală și deschisă, astfel încât să permită schimbul de informații, cunoașterea și sprijinul reciproc, conducând la dezvoltarea relației asistent medical/moașă — pacient — familie, cu rezultate benefice în acordarea îngrijirilor medicale, care pot deveni astfel individualizate, complete și continue. Cooperarea implică, de asemenea, îmbunătățirea muncii în echipa medicală, creșterea nivelului de coeziune din cadrul acesteia, fapt ce se poate

reflecta în calitatea îngrijirilor acordate, în modul în care sunt acestea percepute de către pacienți și familiile acestora.

(4) *Empatia* în actul medical este abilitatea de a înțelege, simți și împărtăși sentimentele celuilalt (pacient, membru de familie). Se referă la capacitatea cognitivă, emoțională și comportamentală de a te pune în situația pacientului sau a rudelor, a înțelege problemele și stările din perspectiva acestora și a comunica adecvat acest lucru cu aceștia. Empatia este o valoare profesională esențială în profesia de asistent medical/moașă, definită implicit și explicit prin grija față de pacient.”

3. **Articolul 8 va avea următorul cuprins:**

„Art. 8. — Pentru riscurile ce decurg din activitatea profesională, asistenții medicali generalişti, moașele și asistenții medicali din sistemul public sau privat încheie o asigurare de răspundere civilă pentru riscuri ce decurg din activitatea profesională.”

4. **Articolul 10 va avea următorul cuprins:**

„Art. 10. — Asistentul medical generalist, moașa și asistentul medical trebuie să comunice cu pacientul într-o manieră adecvată, folosind un limbaj respectuos, adaptat nivelului de înțelegere al acestuia.”

5. **Articolul 11 va avea următorul cuprins:**

„Art. 11. — Asistentul medical generalist, moașa și asistentul medical trebuie să evite orice modalitate de a cere recompense materiale, altele decât formele legale de plată.”

6. **Articolul 13 va avea următorul cuprins:**

„Art. 13. — Constituie încălcări ale regulilor etice:

- a) jignirea și calomnierea profesională;
- b) blamarea și defăimarea profesională;
- c) aprecierile în public sau pe rețelele de socializare neconforme cu realitatea, legate de activitatea Ordinului Asistenților Medicali Generalişti, Moaşelor și Asistenților Medicali din România, denumit în continuare *OAMGMAMR*, în scopul de a induce în eroare opinia publică;
- d) publicarea în mediile tradiționale de comunicare (ziare, reviste, televiziune, radio etc.) sau pe rețelele de socializare de imagini care aduc atingere demnității umane;
- e) răspândirea de informații de natură să prejudicieze imaginea sau drepturile asistentului medical generalist, a moașei și a asistentului medical;
- f) denigrarea imaginii unei persoane în scopul de a vătăma sau păgubi, realizată prin mass-media;
- g) orice alt act sau fapt care poate aduce atingere demnității profesionale a asistentului medical generalist, a moașei și a asistentului medical.”

7. **Articolul 15 va avea următorul cuprins:**

„Art. 15. — În cazul colaborării mai multor asistenți medicali generalişti, moașe și asistenți medicali pentru evaluarea, tratamentul sau îngrijirea aceluiași pacient, fiecare practician își asumă responsabilitatea individual, prin aplicarea parafei profesionale/semnăturii în dreptul fiecărei manevre sau tehnici executate personal.”

8. **Articolul 17 va avea următorul cuprins:**

„Art. 17. — Angajatorul trebuie să asigure condiții optime de muncă asistentului medical generalist, moașei și asistentului medical în exercitarea profesiei, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.”

9. **Articolul 19 se abrogă.**

10. **Articolul 20 va avea următorul cuprins:**

„Art. 20. — În vederea creșterii gradului de pregătire profesională, asistenții medicali generalişti, moașele și asistenții medicali au obligația să efectueze cursuri și alte forme de educație medicală continuă creditate de OAMGMAMR, precum și alte forme de educație continuă prevăzute de lege pentru îndeplinirea numărului minim de credite anual necesar obținerii avizului anual de exercitare a profesiei.”

11. **Articolul 21 va avea următorul cuprins:**

„Art. 21. — Asistentului medical generalist, moașei și asistentului medical, în exercitarea profesiei, le sunt interzise orice discriminări pe baza rasei, sexului, vârstei, apartenenței etnice, originii naționale sau sociale, religiei, opțiunilor politice sau antipatiei personale, a condiției sociale față de pacienți sau pe baza oricărui alt criteriu de diferențiere menționat în legislația în vigoare referitoare la combaterea discriminării.”

12. **Articolul 22 va avea următorul cuprins:**

„Art. 22. — Asistentul medical generalist, moașa și asistentul medical au obligația de a acorda primul ajutor, în limita competențelor definite legal.”

13. **Articolul 24 va avea următorul cuprins:**

„Art. 24. — În caz de calamități naturale (cutremure, inundații, epidemii, incendii) sau accidentări în masă (naufragii, accidente rutiere sau aviatice, accidente nucleare etc.), asistentul medical generalist, moașa și asistentul medical sunt obligați să răspundă la chemare, imediat ce au luat cunoștință despre eveniment, sau, după caz, își pot oferi de bunăvoie serviciile de îngrijire.”

14. **Articolul 25 se abrogă.**

15. **Articolul 26 se abrogă.**

16. **Articolul 29 va avea următorul cuprins:**

„Art. 29. — Asistenții medicali generalişti, moașele și asistenții medicali vor respecta drepturile tuturor pacienților, în conformitate cu legislația în vigoare referitoare la acestea.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Ordinului Asistenților Medicali Generalişti, Moaşelor și Asistenților Medicali din România,
Mircea Timofte

București, 17 decembrie 2020.

Nr. 28.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă

pentru completarea art. 3 din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2015 privind aplicarea Standardelor internaționale de raportare financiară de către societățile de asigurare, asigurare-reasigurare și de reasigurare

În temeiul prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b) și ale art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Regulamentului (CE) nr. 1.606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate, precum și necesitatea alinierii la practica națională și internațională pentru promovarea transparenței și comparabilității situațiilor financiare,

luând în considerare prevederile:

— Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 1.065/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 decembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19,

în scopul diminuării efectelor negative ale răspândirii COVID-19 asupra entităților reglementate de Autoritatea de Supraveghere Financiară,

potrivit deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 6 ianuarie 2021,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. I. — După alineatul (1) al articolului 3 din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2015 privind aplicarea Standardelor internaționale de raportare financiară de către societățile de asigurare, asigurare-reasigurare și de reasigurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 834 din 9 noiembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru exercițiul financiar aferent anului 2020, societățile de asigurare, asigurare-reasigurare și de reasigurare sunt exonerate de la întocmirea în scop informativ și depunerea situațiilor financiare anuale individuale în conformitate cu IFRS.”

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Nicu Marcu

București, 13 ianuarie 2021.
Nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

